

arbета och för Riksdagen framlägga förslag till förändrade lagbestämmelser i syfte att bereda verksamt skydd för hemdjur mot skada af hundkreatur.

Om remiss till lagutskottet anhålles och lemnas samma utskott full rätt att, med bibehållande af motionens syfte, i densamma göra nödiga redaktionsförändringar.

Stockholm den 26 januari 1892.

Nils Wallmark.

Uti förestående motions syfte instämma:

J. E. Wikstén.

J. A. Lundström.

L. O. Carlsson.

N. Boström.

N:o 42.

Af herr **J. Bromée**, om upphäfvande af tullen å bröd, fläsk och spanmål.

Efter vunnen erfarenhet bör man nu kunna utan all tvekan påstå, att lifsmedelstullarne framför alla andra tullar äro en obillig beskattning, emedan de lägga de tyngsta bördorna på de svagaste skuldrorna och sålunda drabba ojemnt och orättvist. Detta visades visserligen redan 1888, då dessa tullar pålades, men ifranne för dem påstodo bestämdt, att erfarenheten skulle blifva en helt annan. Det har nu emellertid gått så långt, att det berättigade i krafvet på lättnader i fråga om tullbeskattningen å de viktigaste af lifsmedlen tillvunnit sig erkännande till och med inom Kongl. Maj:ts regering, och sjelfva trontalet bebadade »betydliga nedsättningar för 1892 i tullsatserna å vissa slag af spanmål».

Det förnämsta skäl, som år 1888 anfördes inom riksdagen för lifsmedelstullars påläggande, var nemligen, att spanmålen vore så billiga, att det icke lönade sig för jordbrukarne att odla den, om man icke

genom tull kunde uppbringa den till högre pris, har nu helt och hållet bortfallit, sedan spanmålsprisen förlidet år sprungit upp till en sådan höjd och ännu alltjemt äro så höga. Det är sålunda ingen obillig fordran från de kroppsarbetande klassernas sida att få bort den konstlade fördyringen af sin brödföda; och deras djupa, enstämmiga klagan bör göra sig gällande och vinna gehör hos lagstiftaren. Det var ju också uteslutande såsom *skyddstull* man införde spanmåls- och brödsädstullen och *icke* såsom *finanstull*; men såsom *skyddstull* kan den vid nu rådande höga pris icke på något sätt försvaras, då den bereder ett fåtal större jordbrukare icke skydd, utan en oskäligh vinst på de obemedlades bekostnad. Dessutom anser jag det vara af mycken vikt, att redan *nu* en återgång i vissa fall sker till det gamla, bepröfvade systemet med tullfrihet å de oundgängligaste af folkets födoämnen, emedan jag fruktar, att det kan blifva svårare att längre fram åvägabrunga nödiga ändringar. Då lifsmedelstullarne infördes, förutsade man, att de millioner, som de skulle komma att tillföra statsverket, skulle inverka menligt på stats-hushållningen genom att fresta till slöseri med statsmedel. Dessa förutsägelser hafva sedan i fullaste mått besannats, i det att statsutgifterna hafva stigit utan hejd. Men med hvarje år, som går, blir en återgång till de gamla, sundare hushållningsprinciperna svårare. Derfor är det af allra största vikt för staten att med allra första fränsäga sig denna inkomst, hvars förderflighet är lika stor, vare sig man betraktar den från finansiell eller från social synpunkt.

Hvad jag här ofvan anfört gäller hufvudsakligast spanmålstullen, men äfven om fläsktullen. I öfrigt anhåller jag få hänvisa till motiveringen mot denna tull i min motion n:o 10 under förra riksdagen.

Med stöd af hvad jag här anfört, tillåter jag mig hemställa,

att Riksdagen ville upphäfva tullen å: *Bröd*, andra slag; *Fläsk*, andra slag; *Spanmål*, omalen: Råg, Hvete, Korn, Årter; *Spanmål*, malen: mjöl och gryn, alla slag.

Stockholm den 26 januari 1892.

J. Bromée.

Häruti instämma:

J. Nordin.

P. Norberg.

Gunnar Eriksson.